

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Galeotti, Vincenzo.; Musiken er, paa Mad.
Børns Solo nær, af Jens Lolle.

Titel | Title:

Amors og Balletmesterens Luner, en liden
allegorisk Ballet : [opført 1. Gang 1786]

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Kbh.], [efter 1786]

Fysiske størrelse | Physical extent: [4] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

17-180

Galeotti: Amors og Balletmesterens
Luner.

17-180

DA S-rum

Det Kgl. Bibliotek

130025720459

Rechts Paaske aften d. 31. October 1786.

Amors og Balletmesterens Luner,

en liden

allegorisk Ballet

af

VINCENZO GALEOTTI.

Musiken er,

paa Mad. BIÖRNS Solo nær, af Hr. JENS LOLLÉ.

Talen faldt i et Selskab, hvor jeg for nogen Tid siden var af en Hændelse, paa Dandien og Balletterne; under Samtalen yttrede en Mand af god Smag og en udbreedt Indsigt i det Skønne, den Meening: at det var stridende imod Konstens Regler i Begyndelsen af en Ballet, at lade mange Solo's og Pas de deux følge umiddelbar paa hinanden, og at lade de Personer, som have dandset blive ubevægelige paa Skuepladsen uden at have nogen Handling med de siden tilkommende; da Konstens sande Regler byde, at lade enhver Person, som enten ikke er nødvendig eller nyttig til Handlingens Udførelse, være borte fra Skuepladsen.

Denne Anmærkning fandt jeg, at være sand, og tilstod dens Rigtighed, dog med den Betingelse, at der mueligen vel kunde gives Æmner, hvor dette naturligen, og uden at overtræde de almindelig antagne Regler kunde skee, og tilveyebringe den forønskede Virkning. Man indvendte: at deslige Æmner,

Æmner, forudsat at de vare muelige, vilde være høyst vanskelige at finde. Hermed endtes Samtalen. Overladt til mine Betragtninger, ønskede jeg at kunne udfinde et Æmne, hvorved min Velynder kunde overtydes, saavel om min Sætnings Rigtighed, som om Mueligheden af at bringe den i Udøvelse. Ved at tænke mig om, erindrede jeg nogensteds at have læst: at det i Oldtidens Dage, var en Pligt for dem, som ofrede til Elskovs Gud at fremstille sig for hans Alter med tilbundne Öine; som uden Tvivl skulde være en Art af Sindbillede paa de Forelskedes Blindhed til at kunne opdage deres Elskedes Ufuldkommenheder i de første Henrykkelsens Öieblikke. —

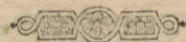
At frembringe en munter Ballet var min Hensigt og mig anbefalet; hvad den berönte, skarpfindige Boileau byder Comedie-Skriveren:

Le comique, ennemi des soupirs et des pleurs, — — —
Mais son emploi n'est pas, d'aller dans une place
De mots sales et bas, charmer la populace.
Il faut, que ses Acteurs badinent noblement. — — —
J'aime sur le Theatre, un agreable Auteur,
Qui sans se deffamer, aux yeux du spectateur,
Plait par la raison seule, et jamais ne la choque.
Mais pour un faux plaisant à grossiere equivoque,
Qui pour me divertir, n'a que la saleté.
Qu'il s'en aille, s'il veut, sur deux treteaux monté,
Amusant le pont-neuf de ses fornettes fades,
Aux laquais assemblez jouer ses Mascarades.

Dille,

Disse, denne store Konstdommers saa sande Grundfætninger, har jeg stedse troet at burde iagttages i en comisk Ballet ligesaavel som i en Comedie. For altsaa at faae denne Allegorie til at bidrage til det Maal, jeg fragtede at naae, begynder Balletten med en Offring, som Præsterne med tilbundne Öine fuldbyrde i Amors Tempel, hvor Dörene ere tillukte, naar den er fuldendt, løse de Bindene fra Öinene og Amor trækker sig tilbage naar han først har besejlet at aabne Tempels Døre. To Tydskere komme ind, som efter at have endt deres Dands blive af Præsterne henstillede paa det Sted, hvor de skal oppebie deres Foreening, derpaa tvende Quækere, og saaledes efter hinanden ni adskillige Folkeslag, der alle ligesom de første af Præsterne faae den Plads anvist, hvor de indtil deres Forbindelses Öieblik skal blive staaende; naar de alle ere indkomne lader Amor sig see, som gaaer frem kundgiørende dem den Lov, at ingen i hans Tempel kan blive foreenet uden med tilbundne Öine. Alle findes villige til at adlyde; men naar dette Lovens Bydende er fuldført, faaer Amor, som er ondskabsfuld, det Indfald at foreene dem, ikke som de ere indkomne; men paa den sælsomste og latterligste Maade. Medens deres Öine endnu ere tilbundne ere de alle fornøyede og enhver viser Glæden over sin indbildte Lykksalighed, paa en med Characteren overreenskommende Maade. Naar Amor derpaa er gaaet bort og Bindet falder fra Öinene paa den ene efter den anden, og de see sig foreenede med den, for hvilken de have Afsky; saa foraarsages derved en almindelig stor Forvirrelse, hvormed Balletten endes.

Saaledes troer jeg paa nogen Maade at have nærmet mig det Maal, jeg trængte at naae, nemlig: at lade mange Pas de deux følge paa hinanden og at lade Personerne blive uden Handling paa Skuepladsen, og at have viist det latterlige uden at forfalde til det uædle; dersom dette Forsøg kan behage skal jeg nyde den smigrende Fornøjelse at have opnaaet alt, hvad jeg attraaede.

